

Наш Лемко

РІК I.

Ч. 19

Львів, 1-го жовтня 1934

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 57-90.
NASZ ŁEMKO, LWÓW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1'— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 ам. дол. або рівновартість.

„ЗОЛОТИЙ КОЛОС“ на 1935-тий рік вже появився

ЗА СТРИЛЕЦЬКІ МОГИЛИ

В окружному суді в Перемишлі визнано низку процесів, проти кількасот селян мостиського позиту, за недозволене сипання могил і ставлення хрестів на памятку поглядим українським воякам.

УКРАЇНСЬКА МОВА в Німеччині

В п'ятьох німецьких університетах, а саме в Гале, Берліні, Міністер, Тібінгені та Ені будуть цього року викладати українську мову.

Прецінь світ числиться з нами, хоча не маємо своєї держави.

В ЦИГАНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ

Румуни викинули 24 українських учителів зі служби за те, що вони українці.

ЗВІЛЬНЯЮТЬ з БЕРЕЗИ КАРТУЗЬКОЇ

Звільнили вже 15 українців, а між ними трох з Лемківщини, а саме: дра Михайла Гижу (Васова), Івана Желема (Ропиця руська) й Ярослава Шевчука (Смерековець). Всі вони з повіту Горлиці.

НОВА ГОСПОДАРСЬКА КНИЖКА

Накладом „Сільського Господаря“ появилася книжка „За поправу наших лук і пасовиськ“. У книжці докладно описано, як саме поправляти луки і пасовиська, щоби з них була якнайбільша користь.

Польща виповіла меншо- стеві зобовязання

В червні 1919 р. в Версалю під Парижом по закінченні світової вій-

ни, великі побідні держави (Франція, Англія, Італія, Америка...), коли віддавали Польщі Східню Галичину, наложили на Польщу т. зв. меншостевий закон, який Польща підписала. На підставі того міжнародного закону Польща перед великими державами загварантувала повну свободу національного, релігійного й господарського розвитку меншинам в польській державі. В вересні ц. р. польський міністр Бек в Союзі Народів дотримався, щоби такий закон належав на всі держави, а не лише на Польшу, а коли того не зроблять, Польща буде вважати себе звільненою від тих міжнародних зобовязань про національні меншини. Проти заяви міністра Бека виступила Франція, Італія й Англія. Не знати, що тепер зробить Польща, чи виступить з Ліги Народів, чи цофне свій меншостевий внесок.

„Пролетарі“ між „буржуями“

ССР в Союзі Народів. Належить також до Ради Ліги Націй. Постаралася про те найбільше Франція. Не можемо одного зрозуміти, чого то пролетарі пхаються між „гнилу буржуазію“. Недавно ще большевицькі рептильки в українській мові різni „сельроби“, „сили“, „ілюстровані газети“, „вікна“, „критики“ й ін. писали про Союз Народів, як про збаршнілу будущідно-европейської гнилої буржуазії, а тепер самі большевики влізли до тої буди. Коли дійсно большевики стоять на становищі пролетаріату, то не повинні брататися з буржуями. Вони лише несві-

домий народ баламутять, а самі засаджають разом до стола з найгрубішими буржуями. Наїбільшим доказом вход ССР до Союзу Народів. Большевицькі агітатори перед народом вдають пролетарів, а між собою живуть собі красше від небудь, як вони та: буржуя.

Sygn. VI. I. Pr. 440/34.

Wyciąg z protokołu wspólnego p. siedzenia niejawnego

S d okręgowy Wydział VI. I. karny we Lwowie, w składzie Wiceprez. S. O. Malicki jako przewodniczący, S. O. Będaszewski i S.O. Michalec, jako głosujący, w sprawie konfiskaty Nr. 16 czasopisma pt. „Nasz Łemko“ z daty Lwów, dnia 15 września 1934 r. do Sygn. VI. I. Pr. 440/34. na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 września 1934 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanowia: uzać za usprawiedliwoną dokonaną dnia 10 września 1934 r. przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Nasz Łemko“ Nr. 16 z daty Lwów, dnia 15 września 1934 r. zawierającego: 1) w artykule pt. „Harmisława i nasza dijanist“ — znamiona wyst. z art. 127 i 170 k.k. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma „nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu p. si. za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17/12 1862 Nr. 6 ex 1863 t. j. zasadzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasadnienie: Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu ma na celu szerzenie nieprawdziwych wiadomości o rzekomym prześladowaniu przez władze administracyjne pewnych odłamów ludności za ich przekonania polityczne, które to wiadomości znieważają Władzę oraz mogą wywołać niepokój publiczny. Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 86, 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione Przewodniczący: E. Malicki wr. Protokolan Kosiński wr. Za zgodność: podpis nechtykij. Kierownik sekretarz

За наше місто

Під теперішню пору, як клич „свій до свого“ захоплює щораз то ширші круги українського громадянства, хосенним буде з'ясувати та поглянути, яке наше становище в містах.

На наших західних українських землях під Польщею сяє на весь ріст справа здобуття економічно-торговельних та культурних пристанов в місті. Рільне господарство не може помститися на селі при нарастаючих потребах, сягає до міст, намагає захопити деякі ремесла, які находилися виключно досі в міських руках. Українські, сільські, непатентовані ремісники, які не можуть вижити в рілі, заниямаються шевством, столяркою, „шніціркою“ — кравцюю, кожне село має своїх колодіїв, ковалів, стельмахів, боднарів, будівничих майстрів, є також „механіки“ годинникарі; гріш лишається в своїх руках, чужий міський елемент не може його вже захопити.

Однак ця торгівля в містах на Лемківщині находитися в чужих руках. Це не приносить нам найменшого хісна; навпаки через таке господарювання убожіємо та пірнемо в пропасть, яка потягає за собою нужду села та денаціоналіза-

цю. Чому саме, всі знаємо — бо убожество ніколи не веде на здоровий шлях; про це мали ми вже нагоду багато разів переконатися. В чужих, під теперішню пору, для нас містах і місто-ках потапає рік-річно весь дорібок українських лемків.

В торгові дні мандрує сотки-тисяч, білим шаурком стежками з гір прямають лемки до міст, зносячи свої продукти, які збувають по більшій часті за безцін, є використовують їх чужі до схочу. Цей чужий для нас міський елемент мимо торговельних взвісін, ворожо настроєний — держить все в своїх руках та використовує лемка, доставця та покупця.

Якщо поглянемо на карту, де живуть наші братя-лемки, скрізь бачимо застрашаючі відносини. Як широка та довга ця наша дорога Лемківщина — там міста й містечка — одна з найгорніших, бо не наших — сторінок наших земель. Не можемо з певних зглядів наводити поголовно про ці невідрядні для нас міські відносини, де серед українського моря — обведені густою сіткою наших українських осель — торчать чужі ще все для нас міста.

Звідси виринає конечна потреба творити в містах нові варстати праці, перти до міст, закорінюватися, закладати перш за все наші українські крами, базари, склени та торговлі. Тут буде український селянин збувати та набувати все, що родить земля, що годує, плекає господар та це все, що він мусить для себе купити.

Мотором нового життя повинен стати клич „український гріш — в українські руки“, тоді добудено ці нові станиці. На нашу думку треба створити чи паче отворити філії кооперативного складу та збути всіх дібр, які витворює українське — (або й чуже) населення наших Карпат — та які набуває і зужиткову. Це дається перевести спільними силами тепер вже існуючих українських кооперацій при піддергц таких українських установ, як Народня Торговля Маслосоюз, Центросоюз, Ревізійний Союз Українських Кооперацій.

Повстануть в містах на Лемківщині українські кооперативні гуртівні-базарі, основані на удах головних установ та підміських, дооколичних кооперацій. Знаємо також, що є багато охочих між українським Духовенством, що підпомогли би місячними складками-датками повести цю культур-

Мое післаннє

Мої кохани братя лемкове!

Я ваше найбільше на світі пріятель, жідке, Іцік Пейсік, довідалося од своє Рифке, що ви мої кохани братя лемкове далеко в горах беретеся до просвіта і проздріні очий. Уй, пфуй, та нашто вам тото! Нашто вам собі тото паскідне полтика голову ломати? Ми жідкове, як і перше вас в тім виручіме, лем нам тото лиште! Бо подумайте, де хлопу до книжка і до газета? Хлоп має кін, віз, худоба, пошто, нашто іші єму газета?

Ой чуло я чуло од наше рабін, же там го Львів виходить для вас тото паскідне „Наше Лемко“. Уююю! — то паршиве газета. То таке брит українске газета! Лем вишло друге нумер тото гадяче „Наше Лемко“, аж юж написало на нас спокійне жідке, найбільше пріятель лемкі, що аж наше казето „Хвіля“ зо Львуф ся на то обрзило, (оно не таке машіце, як ваше „Наше Лемко“, але виходить штодня і таке велич, що би гет зіло тото ваше „Наше Лемко“, бо ми жід кожде маме гріш, шитки сой купуєме і пренумеруєме тото наше

газета).

Ух, прошу вас, лемционі кохани і моя Ріфке і мое маленьке Срульке і Ляйке тіж просят, не чайайте тово паскідне „Наше Лемко“! Тово „Наше Лемко“ ширит тово паскідна Україна, а тово українець то найгіше народ на світ. Оно, як било Україна за Симона Петлюри, нішило наше жідке, убивало, забирало товар з наше склеп і забирало маєток, штосме сой на глупе гой циганством і легка праця вициганило. Я вам повідам, же тово українець іщи гірше, як тово німец під Гітлер. І ви би читало таке шматке „Наше Лемко“? Або тово чортяче українец во „Всходна Малопольська“ всядивай де лем може закладат кооператіф, при коопераціф, молочарня прі молочарня. А шляк би іх шитко витрафило з тово кооператіф! Перше собі наше поцтіве жідек в селі гандлювало, а тепер тово прокляте кооператіф. Давніше наше чоловік мало в селі центрофуга, доїло сой по селі шітка корова, переробляло сой тово молоко на масли, сири, капку шахувало, одсылало до міста і мало гроши. Добрі ся поводило, вибудувало сой в селі таке фест корчма! А тепер як го Львів повстало тово прокляте „Маслосоюз“, позакладаю всядивай молочарня і шитко ін-

терес пішло нанич. Тото паскідне ук аїнец, гой хоче конче зробити з нас жідків гой!

Або давніше гой пило, пропивало шитко, що заробило в корчма, нераз так ся напило, що пало під стіл, або під лавку, же аж неоден Срульке мусіло такого Ивана викинути надвір до болото на фоса. А тово українец позаводило плебсцит, корчму скасували, а ти жідку лем бер сокиру і ну рубай дерево, або втікай до Палестина. Дуже наших жідок таких гардих з пейсами, мусіло втікати зо село. А тим гоям, що ходили до нас, рисували на Великден на виблених стінах чортів и чудака.

Тай потім зишлився на нарада. Рабін гварит, жеби ся наше посол даяк старало о нас. Наше посол у Варшава на сойм кричало, жеби дати українцям веце свобода, бо ся пхають на гандель і промисл.

Лемционі мої золоти, не слухайте того українец во скоду. Най дале буде жід лемкови братом. Ви будете нам з гір запівдармо дирва продавати, будете для нас гриби зберати — коріння останут для вас. шупівки дайте нам, будете в нас переплачувати хущата, коралі, близшавки, кабати, запаски, убраня, а ми вам штобуд шмариме за ваше міцне линяне полотно, за скірки...

ну працю та причиняється у великий мірі до здійснення цеї цінності під кожним оглядом національної будівлі.

Дотеперішнє ніхтування цеї пекучої спілки та занедування її, мимо наших заходів, де „впливові“ запевнюють нас, що така коопераційна гуртівня не віддергить конкурентів з чужими та мути завалитися, всупереч таким твердимо, що такі українські гуртівні радо повітає українське населення гір, піде їм на стрічку та поможет розвинутися. А саме заперечуюче трактування цих важких подій, якими саме є з снування щораз о нових українських економічних пристанов в наших українських горах — звено некультурним почином — бо українські гуртівні в містах на Лемківщині — це одна з найконечніших від давня, національних потреб.

Кожний розуміє, що через в торочування українського дорбку та передавання його — як досі, в чужі руки, поповняємо національну кадік, яка мститься тяжко та дальше бує приспішувати нашу руйну та загибель в українських Карпатах. В таких місточках, як саме: Балигород, Березів, Буківсько, Дукля, Ко осно, Жигігород, Риманів, Криниця Горлиці та інші відрізняється коопераційна гур-

Так! Будеме вас тіж і ваши діти тровити потайки кропкою і шпіритакою.

Лем вас барс прошу, не читайте тут погане „Наше Лемко“. От того криницьке „Лемко“, то барс файні газета — оно тримат разом з нами, тут сой читайте. Оно вас шиткіх хоче в шмаріти на туте студене замерзле Сибір, штки там идте! Ми жідкове сой придеме на ваши місця, у вас файн повітря і вода, побудуєме сой таке крас палаці таке санаторія на виздоровлення, гості таке фест грубе бріхате пан буде до нас на літо і ріходило і буде нам давало грубі гріш торгувати. Ой жеби наше Палестина було таке богате, як ваше Лемковщина, ми би знало що йому з тим робити. Але наше Палестіне має тут паскудче араб, що лем заєдно наше жілке бе.

На вірах ся тіж гризте! О! — то для нас барс файн інтерес, як ся гої медже собом бют! А тут кооперацій — най вас Панбіг заварує! Як єст в селі, вигнати гет! На його місце пріде собі наше жід. Оно буде вам за газета, за азукат і доктор, як і перше било.

А послухайте же мое шире порада!

Поздоровляю вас шитка з серця і з голова. На віки

Ваше Іцик Пейсік

тівня базар, тоді проломимо перші тяжкі леди, бо сміємо твердити, що закладовий камінь — основуючий гріш найдеться, лише мусимо тяжити, що ця праця не сміє пропасти через несовість, або брак довіря самих собі. Находиться гріш, початки зроблені; якщо трівкі основи — половина діла готова. Цими новими шляхами розвитку та добуття міста підемо м левими кроками вперед — всі враз до виблення цих чорних і не корисних для нашої Нації точок — міст.

В кінці наводимо, що добре буде, щоби наш братя-лемки, які живуть тепер на вільній землі Вашингтона, де доробилися кращого майна, — вернули в рідні Карпати та закладали тут своїм придбанім власні українські крамниці при дбайливій пораді чесних та розумних українських фахових економістів. Це буде заслуга й честь кожному, що муривливою працею — цеглина за цеглиною двиге й підпомагає велику будівлю, якою є Наше Велике — Славне Майбутнє... — вич.

Минає 20 літ

Дня 3. вересня 1934 року минуло 20 літ від того дня, коли тут в Стрию перші чети Українських Січових Стрільців зложили військову присягу. Усусуши, або Українські Січові Стрільці це було українське військо, яке билося з ворогами за визволення України. Але тому що українські політики стояли під час світової війни по стороні центральних держав Німеччини і Австрії, тому програна тих держав, мусила

і книжки друкувати по українськи, а навіть переслідували тих, що говорили по українськи) між собою гризлися на дурних назвах, чи називатися через два чи через одні „с“, а потім чи „русин“, „рускак“ чи „українец“, або „малорос“. Наші дідове також довгі роки сварилися на буквах, чи писати „ъ“, „ы“, ѿ, чи ні. На вірах у нас також довгі віки ішла завзята сварня. Тому то інші народи нас випере жували, а

Українські Січові Стрільці входять до Слісаветгорода у Східній Україні в 1918 р.

бути програною української справи, помимо того, що усусуши славно воювали і завзято билися. До нашої програної причинилися також брак амуніції, голод, хвороби і большевицька революція на Сх. Україні за Збручем, а також те, що гівночасно треба було воювати на кількох фронтах, а помочі не було нізвідки. Крім того нас світова війна заскочила, ми абсолютно не були до війни приготовані, бо коли інші народи освідомлювалися, організувалися, то ми у Галичині, на Буковині й на Закарпаттю, бо лише тут ми мали більші свободи. (На Східній Україні за Збручем царська російська влада так страшно гнобила українців, що навіть їм заборонила звичайні газети

ми оставали позаду. І так нас заскочила світова війна, яка багатьом поневоленим, навіть дуже малим народам дала волю. З того ми повинні мати добру научку, що лише згода в єднаню, міцна організація, свідомість своїх прав і цілей до чогось доведе.

Не багато було того нашого новітнього військ, всього дві тисячі люда; правда — на поклик тодішнього українського політичного проводу зголо илося до стрілецьких лав понад 10 тисяч юнацтва, але австрійська влада — певно за підшептом когось такого, кому не до вподоби була зброєна українська сила, дозволила залишитися тільки двом тисячам, а решта мусила вертатися додому. Всеж таки той день,

3. вересня 1914 року, став початком окремої славної сторінки в історії визвольних змагань українського народу. Горстка „Усусусів“ присягала в Стрию справді на віність Австрії й цісареві, однак тій присязі товаришила душевна чистанова, стати передовсім українським воїном та боротися за український народ. Вже того самого місяця (26. IX.) невеликі стрілецькі відділи звели битву з москалями і тим започаткували ту збройну боротьбу, що тривала без перерви до 1920 р., а з перервами до 1923 року. Українські С.чові Стрільці стали завзяким новітньої Української Армії. По 150-літній перерві від зруйновання Запорозької Січі в 1775 році, Українські Січові Стрільці перші вхопили зброю до рук з виразним наміром, боротися за те, за що боролися козаки під проводом найкращих гетьманів: Хмельницького, Дорошенка, Мазепи. Тому пам'ять про „Усусусів“ не вмире, не загине.

Малощо не побилися

На Талергофськім Зізді в Сквіртнім пов. Горлиці, малощо не дійшло до бійки між православними і уніятами. Ті собі хотіли посвятити талергофський хрест і ті також собі. Правда, як то зле, коли немає єдності?

Арештування

Другий раз арештували п. Михайла Дудру, студента львівського університету, горожанина З'єдинених Держав Півн. Америки, що кільканадцять років проживав при мані в Гладишові, пов. Горлиці. Арештували його в Одреховій коло Сянока. Перший раз арештували п. Дудру в червні й притримали два місяці в арешті у Горлицях. На інтервенцію американського посольства у Варшаві—випустили.

На інтервенцію українського посла д-ра Степана Біляка у Варшаві, сказали послові, що п. Дудра потребує тепер в слідчих арештах у Варшаві.

Позір!

Читайте!

„Золотий Колос“!!!

Хто ж на Лемківщині не знає славного щорічного календаря „Золотий Колос“? Вже вийшов з друку „Золотий Колос“ на 1935 рік! Цегорічний „Золотий Колос“ ще й тим для нас цікавий, що в ньому є надруковані гарні описи Лемківщини і відомості про лемків!

Купуйте і читайте „Золотий Колос“ на 1935 рік! Ціна лише 1·50 зл. Замовляти через Адміністрацію „Нашого Лемка“ Львів, вул. Руська 18.

Будьмо ремісниками і механіками серед нашого народу!

Німців уважає цілий світ за найкрасших механіків-техніків. Німецькі інженери будують хма одери в Америці, „земледер“ (будинки, що їхні поверхні ідуть глибоко під землю) в Японії. А скільки німецьких інженерів працюють й працює в ССР? Німці є світовими винахідниками і техніками. Вони мають найкрасші машини.

Як жидів найкрасшими спекулянтами-купцями, так німців вважає світ найкрасшими механіками. У тій ділянці виказують велике зацікавлення й здібності.

Серед українців гуцули проявляють найбільші мистецькі (артистичні) замилування і талан. Гуцульські вишиванки, писанки, красні оздобні вироби з дерева найкрасші не лише в нашому народі, але й на цілому світі. Бойки є незгіршими купцями. На Поділлю, в Глинянщині виробляють гарні й практичні вироби з глини. В Яворівщині—забавочки й всілякі кухонні речі з дерев, однак гірші від наших лемківських. А які ж здібності і нахили, проявляємо, ми, лемки? Нам найбільше подобаються **практичні заняття** і в тій ділянці виказуємо чималі здібності. Побіч управи ріллі, хову худоби, цвіте у нас таож **домашнє ремесло** і торговля. Наш майже кожний газда є сам собі будівничим, теслею, сголярем, ковалем, слюсарем, уміє собі направити посудину, черевики зробити, щонебудь ушити, а наш газдин, то майже кожна сама собі кравчинею і т. д. Багато також наших людей трудниться купецтвом. Треба ствердити, що ми, лемки деб ми не були, чи в Старому краю, чи в Америці, вказуємо великі практичні здібності. Але щож, здібності, хочби й не знати які, вироджуються, коли ми їх не племаємо, не розвиваємо. Якож розвивати наші здібності до практичних ремісничих занять?

На те є відповіль з двох слів: **наука і школа!** Наші злібні молоді хлопці і дівчата, мусять іти до терміну до майстрів-ремісників, а ще красше до ремісничих і торговельних шкіл. На науку ремесла треба йти не до жида, не до чужинця, лише до своєого чоловіка на сході. По скінченій науці треба вертати назад на Лемківщину і зкладати на кілька сіл спільні кооперативні ремісничі варстти. Свої вироби можна буде продавати на ринках поблизуких міст і місточок, а навіть якщо будуть дуже доброї якості—вивозити даліше. То є між іншим одинокий рахунок на господарське піднесення нашої Лемківщини і на поборю-

вання безробіття серед молоді.

Ось ц. року в послідніх місяцях повстала в Перемишлі українська Реміснича Бурса, до котрої вже від 1. жовтня ц. р. принимають хлопців на мешкання за невеличкою оплатою. До тої Бурси, нехай вибереся якнайбільше лемківських хлопців. В справі приняття, пісати вже зараз на таку адресу: **В.П. Тимко Перейма — Перешибль вул. Т. Зана ч. 37-2.** Кромі того нехай наші хлопці йдуть вчитися ремесла до Львова, Самбора, Яворова, Стрия, Станиславова і інших міст.

Частина цих вишколених майстрів може остати по містах, частина — розплистися поміж нашим народом у Галичині й на Волині, а частина поверне на Лемківщину. То не є справа одного-двох літ, але цілих десяток років. В той спосіб лемки могли би стати техніками, механіками й ремісниками серед українського народу, бо тими власне пріметами ми визначаємося.

І так як німців уважають за світових, чехів за славянських техніків, ми, лемки, могли би стати українськими техніками. Тому не слухати нам жадних кацапських „ліків“ на лемківську біду, тільки від зазербімся до науки.

Адреси наших ремісничих шкіл, знайдете в „Пешій Лем Читанії“.

Події з історії України

„Україна стане колись новою Грецією: прекрасне підсоння цього краю, весела вдача народу, його музикальний талан, плодовита земля, колись проснуться: із тільки малих племен, якими чайже були колись греки, повстала велика, культурна нація: її межі простягаються до Чорного моря, а відтіля ген, у далекий світ“. Так писав про Україну славний німецький письменник і філософ Гердер, у своєму подорожньому записнику з 1769 р. Не вдовзі з'явилася в столиці Франції в Парижі велика французька книга, що її автор Шерер так висловився про українську історію: „Українська історія має багато подібності з історією старинних греків і римлян: виховані, як спартанці, озброєні, як римляни, не завойовували громадяні козацької республіки чужих земель, але хоробрі й завзято обороняли своїх віттарів і домашнього багаття. З їхньої історії довідуємося, якто батьки передавали синам у спадщині горде почуття незалежності й з гаслом: „смерть або перемога“, залишали їм, як одинокемайно—шаблю“. (Далі буде)

Микола збудував вітрак

Вийшов я у вечір з хати, на дво-
рі вітер віє — подумав я хвильку,
тай до Миколи помандрував...

Іду скоренько, ось хата Миколи
вже близько, за хатою — дивлюсь —
стоїть якесь чудовисько.

Якась будка: на ній птах великан
крилами махає... Іду ближче, е-ге!..
та це вітрак наш Микола має.

Ну, таки вже нарешті, (отак собі
думаю) наші люди в тер до праці
заставляють.

З цікавости, ходжу довкола тай
оглядаю — втім, як не гукне Мико-
ла, — що я тутки маю!?

— „А ти драбе — волоціого, хо-
чеш красти муку?“ Ну, тай не довго
думавши, хопив бука в руку.

Підняв в гору, скочив раз- два,
ось вже замахнувся... але на щастя
я швидко на бік усунувся.

— Гоп Миколо! Я не прийшов
нічого хапнути — лише хотів я гар-
ненько вітрак оглянути!

— „А... то Ви тут Петре? А я
думав, що то злодій.

— Ну, вибачайте й забудьте о тій
пригоді“.

— Ет, то все дурниця, нема за що
вибачати, тільки Вам за вітрак мушу
погратулювати.

Погратулювати, щей до того по-
хвалити... за те, що Ви такий ві-
трак вміли поставить.

— „Ба“... — каже Микола — „чо-
ловік собі міркує: мэрнується си-
ла Божа — краще хай працює“. ... „По-
шо ми маємо жорна ру-
мий крутити? Та чи-ж не краще до
цего вітер заставити“...

... „Пізнійше я так змайструю, щоб
січку різати... Ну, але тут вітер
віє, тож ходім до хати“.

Ідемо в хату, а я собі думаю
про то, що Микола, то господар,
яких не багато.

Він усе використає і всему лад
знає, але не диво, бо книжки — га-
зети читає.

„Золотий Колос“ — такий госпо-
дарський календар віком спрово-
лжає.

З тогінього вже й валок мэ.
— Ех, Миколо — любий друже — по-
радь мені — соняя хочу дуже!

— Бач сусіде — штука не велика,
„Золотий Колос“ — це нам наука.
Все порадить, все покаже. Візьмеш
у руку, як чародій, все ся в'яже.
Лиш капку охоти, а самі руки бе-
рутися до роботи.

Коли б такий як Микола, був го-
сподар кожний — тоді б дуже ра-
дувався **Петро Попередній**

Як мучить Вас та свариться з Вами Ваша
жінка, то читайте її

»КОМАРЯ«,

а вона буде сміятися і весела буде.

Адреса: »Комаря«, Львів, Руська 18. Річна
передплата 6 зл., піврічна 3 зл.

Осінні думки

Сумно в горах, вітер віє,
Дереза колише,
Дощ хлюпотить і полями,
Вода рівці пише.

Слітна осінь наступає,
Ні в полі робити,
Вдома ніт що молотити,
— Тяжко буде жити...

Надходять вечорі довгі,
На нафту не маєм,
Хоч при 『Щипах』 а «Нашого
Лемка» прочитаєм!

Біду, горе забудемо,
Знання тра набути,
Славну пісню заспіваем,
Щоб далеко було чути...
Та надійде весна красна,
Для нашого роду —
Збудуємо свою хату,
Щоб мали вигоду!...

Ст. Вархоляк.

Мило є між своїми рідними...

На празник Успення Пр. Бого-
родиці, молодь зі Ждині понад 100
люда загостила до братів лемків
за словацький кордон до с. Комо-
ші на відпуст.

Привітали нас дуже радо і разом
з їх процесією зробили мі обхід
довкола прекрасної їх церкви, спі-
ваючи пісні церковні на чотири го-
лоси, які з радістю слухали загр-
ничні брати, бо в них такого нема.

По Богослуженню погостили нас
широ овочами та навіть домів про-
сили собі взяти, так у них є бз-
гато. По вечірні, ми з'йшлися на
забаві, співали національні пісні.
Забавлялися разом, а вечером вер-
нулись до хати.

Завсіди міле товариство між
своїм українським культурно свідо-
мим Народом.

Учасник

Через нерозвагу

В Синеві коло Риманова позичив
суїд у сусіда 86 зл. Його жінка
заховала ці гроші в горшку та по-
ставила „за сторону до печі“. Рано
палила на хліб. Щойно, як вигор-
тала недогарки, догадалася, що там
є гроші. Однаке по гроших і слід
застиг. Зі страху, що її буде „прати“
муж, утікла аж до Дошна. Мимо-
хід нагадується, як то одній га-
здині прислав газда з Америки фо-
тографію, на якій „спасено“ ви-
давався. Розюшена баба вкинула її
в піч „то я ту з дітисками, мовляв,
так бідую, а він ся виштрихнув на
пана!“ Знимка згоріла, а за корот-
кий час дістає ця нерозважна га-
здиня письмо від свого мужа,
що під знимкою є 100 доларів —
підклиєніх. Ось до чого веде не-
поміркованість!

Свіжа баламута

Ще не випріло зло, яке позаво-
дили приклонники жидівських про-
років, яким є сіллю в оці наші
церкви на Лемківщині, та які жа-
лобують через закриття безбож-
ницької „праці“, а вже на ново по-
чинають зі старої боскі. Різні й
учителі, (всіх поки що назиськ не
виявляємо) напихають під лемків-
ську стріху багато безбожницьких
книжок, підкопують морал. Таке
то діється в Риманівщині та дук-
лянсько-короснянських сторонах.
Пр. учитель Домбровський, якого та-
пер перенесли до Буківська, дій-
шов аж до такої мудrosti, що в
синявській школі подавав практичні
лекції, як „ронити плід“ — небто губи-
ти діти. Таких нам посилають
учителів, а лемки слухають, похи-
тують головами, міркують, за що
їх світ так карає. Повинно тому
Всіч. Духовенство, а перш за все
Еп. Консисторія подбати через
своїх відпоручників, щоби рішучо
боротися з таким станом. Таке не
принесе добра ані церкві, ані лем-
кам. Тямити треба, що „іскушені
до лукавого“ милевими кроками
гряде...

Знов ріжуть... і душі

Хоч бда, а жили все находять
спосіб до заробітку. Недавно ге-
рестав нищили лемківські віковічні
ліси тартак в Мощані, тепер знов
тереблять буки, ялиці та забезцін
набуте випихають за грубі гроши
за різні кордони. А лемкові обрізки
та сміття лишається. В та их тас-
таках находити роботу різне шу-
мовиння, яке засмічує наші україн-
ські села. І так є скрзь багато не-
довірків, а від цих чорних тартач-
них людей віє поганою нікому не
корисною — большевицькою за-
зою. При чм лемкові — большевія,
як він і так немає що йти?

Наша кооперація росте

В серпні принів Ревізійний Союз
Українських Кооператив у Львові
22 нові кооперативи в свої члени.
На жаль між тими кооперативами
немає ні одної кооперативи з Лем-
ківщини. Цікаво було б нам знати,
як побільшується на наших землях
т.зв. русская кооперація під „ро-
зумним“ керівництвом Русского Ре-
візійонного Союза?

Новий український часопис

При кінці л. м. почнеться з да-
тою 1. жовтня перше число нового
двотижневи а „Торговля і Про-
мисл“. Буде він органом Союзу
Українських Купців і Промисловців
у Львові, отже буде заступати ін-
тереси наших приватних купців і
підприємців.

Як господарятъ львівські „рускіє?“

На величезнім майні „Народного Дому“ висить довг **21 пів мільйона злотих**. Так догадував комісар Бачинські, який все те хоче собі тепер відбити на нас, бідних лемках. (Про те другим разом). Мало того.

Зачуваемо, що згляду на катастрофальне фінансове положення староруських установ, Банк Рольни виступив до „Об-тва іменем Качковського у Львові“ з домаганням сплати 40 тисяч зл., на котру то суму Об-тво дало поруку „Захист Землі“. Це бувши новий початок кінця. „Об-тво ім. М. Качк.“ для інтересу людей, котрі увійшли до його Управи, дало надмірні на свої фінансові спроможності гарантії за довг „З. З.“ Крім 40 тисяч зл. дало ще запоруку за ту саму „З. З.“ Польському Банкові Пржемисловому на 60 тисяч зл., а на весну цр. разом з „Пріютом“ і Ставропігією на 25 тисяч зл. До того приходять десятки тисяч залеглих процентів і коштів судових. Разом довг є понад 135 тисяч зл. Таким чином існування того об-тва є нині також більше ніж загрожене. Можна сказати, що це тільки річ часу, як довго воно ще буде існувати. Об-тво К-го має в краю щось 160 чинних відділів.

Вже кілька літ тому назад збоку декотрих членів об-тва був піднесений проект, щоб з'єднатися з „Просвітою“ для спільної просвітньої акції в краю. Та опозиція проти цього проекту під проводом секр. Цебринського і проф. Копистянського взяла верх.

Що з упадком „Захисти Землі“ також майно об-тва піде під бубен, не має найменшого сумніву.

Справу об-тва К-го можна би піднати разом зі справою Народного Дому, тільки не привязуючи до неї такої ваги і не затрачуючи непотрібно більших сум грошей. Набуту з ліквідації камянницю, одиноче майно об-тва можна би негайно дальнє продати, оскільки удержання цього майна оказалось б недоцільне.

Сім мільйонів українського народу в Польщі повинні безумовно ці справи оконечно вирішити. Це наказ національної чести і національного інтересу! А нагода сама лізе в руки... (За „Проломом“).

Прилюдний закид

Український посол Гринь Тершаковець закидає на сторінках „Діла“, о. д-рові Василеви Мацюхови, найближчому кандидатові на лемківського єпископа, що він, як парох в Горожанній вел. побіч Рудок, від своїх парохіян, які скаржилися послові, бере забагато від шлюбів, похоронів та інших требів.

До батьків лемківської молоді

В селі **Шибалин**, стація **Бережани** належиться **Українська Рільничо-господарська Школа**, заснована в листопаді 1933 р. Наука в цій школі триває **два роки**; починається 5. листопада кожного року.

Метою школи є: дати сільській молоді підставу хліборобського знання та загальної освіти і виховати їх на примірних, свідомих своєї завдання громадян. Приймається сільську молодь **дівчат і хлопців** у віці 14—19 років, що покінчили найменше сільську школу. Подання вносити до 15. жовтня до Управи рільничо-господарської школи в Шибалині, п. Бережани (Брежани) та долучити до подання: 1) життєпис, написаний кандидатом (тим, що хоче вчитися), 2) метрику уродження або метриkalний випис, 3) шкільне свідоцтво (хто не має свідоцтва, здає вступний іспит), 4) зобовязання родичів (опікуна), що будуть правильно платити.

Кошти науки: одноразове внесення 5 зл. (п'ять) платне по приняттю, оплата за науку, хорч і мешкання разом місячно 28 зл. (двадцять вісім зл.) платою згори що місяця.

Батьки тих кандидатів, що не можуть платити цілої оплати, повинні постаратися у місцевих або повітових установах отримати кошти науки або як вже нераз написали, щоб їх виславо село спільним коштом.

Навчиться розуму такий хлопчина, поможет по повороті другим, бо в цій школі вчать загальнообразуючих предметів, як релігія, рахунки, історія, географія, природа, гігієна, — фахових — рільництво, годівля, городництво, садівництво, бжільництво, кооперація; окремо для хлопців: сільське будівництво і майстерка для власного ужитку: знов окремо для дівчат: ломашнє господарство — гарнія, печення, стя, крій, ручні роботи.

Виховання молоді є рівною важкою метою школи. Молодь є згуртована в „Оsvітнім Гуртку“; вихідні засоби школи: реферати, дискусійні гутірки, забави, імпрези, прогулки, спорт; для доповнення цього всього є добре вивінення на бібліотека та часописи.

З цього бачимо, що Рільничо-господарська Школа в Шибалині стає під теперішню пору провінцією звіздою для всіх українських селян, зокрема для нас українців лемків. Там навчиться кожний вести краще як досі своє господарство та через це збільшити доходи, створити собі нові варстати праці, навіть на малім клаптику

поля в будьяких хліборобських ділянках пр. годівля, городництво, садівництво, годівля насінь і т. п. (добре буде, як введеться в школі та будуть подавати в домости з лікарської та ветеринарної медицини — прим. Редакції).

Вкінці по скінчення цієї школи можна буде вписатися до фахових шкіл вищого ступеня. Принятих до школи повідомить Управа до 20. жовтня, непринятим зверне всі їхні документи.

Яка користь із сої

Дуже гарний дали почин українські господарі на Лемківщині через впровадження нової досі незнаної рослини-сої між другі зерна.

Соя — це стара культурна рослина. Вимоги сої до підсона невеликі і це забезпечує її значне поширення в наших українських горах.

Соя рослина посухотривала й дає вражай там, де інші рослини гинуть. Вона росте на всіх ґрунтах. З поля побирає соя мало, а дає багато корисного для господаря; вона збагачує ріло азотом і тому є добрим попередником для всіх інших рослин в сівозміні.

Також є доброю рослиною для зеленого угноєння. Соя не вимагає великого догляду за собою, добре нищить буряни на полі. Її не шкодять тваринні шкідники та грядкові хвороби. Вартість відживча сої дуже велика, бі хемічний склад сої виказує багато білок, товщу, який рівняється тваринним білкам. Найбільше значення сої поза її придатністю як корму для домашніх тварин, є для відживлення людей. Своїм повноцінним білком й олією соя дає можливість і найбіднішим верствам людности дешево поліпшити своє відживлення, яке до цього часу є однобоко крохмалисте, невистарчаюче. З сої можна готовити найріжноманітніші страви, молоко, сир, каву; борошно (каша) соєве є корисним доповненням до других крупок, хлібного борошна. Соєва олія надається до їжі. Недавній це час, як не було ще на нашій Лемківщині огірків, помідорів, моркви та других горіховин, без яких тепер годі уявити собі життя, так само близький це час, що соя займе побіч другого зерна — важне місце в сівозміні лемківської господарки та випре голод з хати, який досі часто царив та мучить широкі круги населення.

Єдина найліпша
і своєрідна
ПАСТА до ВЗУТТЯ

„ЕЛЕГАНТ“

Львів, Кордецького ч. 51.

Тел. 60-04.

КОНСЕРВУЄ ШКІРУ!

Уживайте лише цю пасту!

Пошесть на Лемківщині

Наслідок цьогорічної слоти поспувалася вода в кернищах. Це стало в деяких селах причиною заразливих хвороб. В селі Одрехова лежать покотом люди на тиф. Ця грізна пошесть лютує між населенням; були смертельні випадки. Знов через ранні морози перестуджується лемківська молодь, школярі та діти, яких виганяють з раня пасти корови. Западує дітвора на коклюш, кашляє та гарячкує. В деяких селах позачинювали вже школи, щоби не поширювалася ця недуга.

Коклюш є заразливий, однаке при добром догляді та дбайливості хвора дитина скоро видужує. Треба стерегти діти від перестуди, бо через перестуду побільшується гарячка, безсонність, брак апетиту — може це бути причиною смерти. В селах де є початки пошесних недуг, треба вживати до пиття перевареної води. З лікарської науки знаємо, що дуже багато є заразків у воді та переноситься через воду до здорового тіла.

„Кола бебаків“ на Лемківщині

В селі Ждиня, учитель Генрик Косела, скликав на початку вересня ц. р. громадян на вибір комітету „бебе“. Потребу заснування такого комітету „Б. Б.“ доказував учитель тим, що нібито уряд не знає наших потреб і болячок, тому в Ждині треба заложити філію „Безпартійного Бльоку Вспулпраци з Жондем“.

Люди думали спершу, що то є комітет до громадських рад, тимчасом скорше буде то підготовка до недалеких виборів. При тому треба підмітити, що всі лемки краще голосували на „одинку“, як родовим поляки коло Krakova.

Коби то так пан Генрик пострався, щоби потаніла нафта, сіль, залізо, змалі податки, асекурація, а подорожі велики безроги, худоба, дерево й взагалі все те що бідний газда-лемко має на продаж, то булоби гарно...

клопіт ВАНЯ ГИЧКИ.

Ваньо в антиці:

— Лем, не забудте, паноњку, написати докладно, котре лікарство даєте для телятка, а котре для жени, бо любися помішало і не дай Боже теля згинуло, то мавбим вдома клопіт...

Голова без мозгу.

До різника в місті входить Марина Пузата, таї гварит до різникової: Хотілабим телячу голову, но лем без мозгу.

Різничка: Зачекайте кусьцюк, мій муж зараз надийде...

Свідомі Воробличани відповідають...

В ч. 19. криницького „Лемка“ з'явилася допись наших „руссікіх“ дядішків, в котрій брехня на брехні їде їй брехнею поганяє... Постараємося проаналізувати згадану допись.

Що „наше село свідоме“ це має бути „правду“ пишуть, бо одна група недолітків недавно вбила під церквою під час Богослужіння чоловіка, знова друга група „свідомих дядішків“ урдила цього самого дня, в кілька годин пізніше, в „читальні“ Качковського „народного гуляння“, де пили, співали і танцювали до самого рана, документуючи саму „більшу радість по поводу свідомого вчинку“. Видно що у них „хорошо“, хотій кожній дійсно свідомій людині, не позволила би сів'ять думати у день жалоби про танці, співи і алькоголь.

Дальше пишуть що „кількох збаламучених українців-доморозів“ завважались таї витикають „дядішкам“ різні гріхи і грішки. Поволеньки „гаспадіни дядішки“ не горячиться, „пожалуста“, дайте собі спокійно змирти горячку!. А хоч трафиться ще з один кандидат до Кульпаркова між вами, то запевняємо вас, що місця досить, не скоро бракне. Дописувач свідомо бреше і хоче всіх впровадити в блуд, пишучи: читальня і кооператив розвивалися добре аж до часу того, коли кооператив окрали два рази, што будую Україну“. Ей дописувачу, чи знаєте, що за крадіж (арт. 257. § 1. п. к. к.) грозить кара до 5 літ вязниці? А чому ви ще не назвали по імені цих людей, щоби їх могли примірно покарати? Також прецінь поліція їх і до тепер шукає, не можучи знайти, а вам хоч „відомо“ — укриваєте їх. Щоби ви за то укривання не ввійшли в колізію з карним кодексом арт. 148. § 1.

Коли шановний дописувач не назве поіменно цих „що два рази окрали кооператив“ то підписані уважатимуть його за звичайного брехуна, а цитовані слова за зневагу, кинену в сторону всіх українців яка карається після арт. 255. § 1. п. к. к. до 2-х літ арешту. Хіба неприємно, що? Про вашу господарку в кооперативі, не думаємо дуже розписуватись, бо такі господарки досить широко знані з сяніцького „Бескиду“ і „Народного Дому“ у Львові. Слід лише вяснити для точності, що „Спільний Труд“ „зійшов на пси“ далеко до крадіжей і тому всіляке навязування крадіжей (до речі на кільки сот злот.) до банкрутства (в тисячах), є звичайною стороннічою клеветою на коротку мету.

Для приміру подамо лише господарку в кооперативі „Союз“ в Вороблику шлях що зісталася заложена кілька літ пізніше і рівною було 2 рази окрадена га на значно більшу квоту. Мимо всього згад. коопер. стоїть на одному з перших місць на Лемківщині, має великі запаси товарів, значний оборот (пересічно 70 зол. денно торгу, коли „Спільний Труд“ менше як 10 зол. денно); виплачує щороку дивіденди („Сп. Труд“ не платить нічого), платить чинш громаді („Сп. Труд“ не платить нікому) і ще крім цього всього має кілька тисяч золотих на ощадностях. Ось де є взірцева господарка, до якої ви і не вмилися. Тому то ваш Рев. Союз зі Львові не дає спокійно дихати кооп. „Союз“ і від часу як виступили з під його „опіки“ вносить одну по одній судові скарги за якісь неправдиві кількасот золотові „членські взноси“ (але „дійна корова“ не хоче дати далі доїгися).

„Колься не дав бити Васько, то тра добрі спрати Каську“ — каже наша вороблицька пословиця і ви вповні до неї застосувалися. Не хотячи „вибити“ добре свої помилки, не признаючись до „щастання“ коопер. грішми на всі „боки“ і т. п. маїнцій, старається „відбити“ то собі на „українцах-доморозах“ (що це за штука ця „домороз“ Бігме не знає), однак так без доказів і на „сухо“ годі.

Слідує 16 піг писів.

Степан Вархоляк, Петро Ільницький, Василь Паночко, Михайло Тупяк, Петро Герлях, Мирон Герлях, Йосиф Вархоляк, Василь Пельц, Стефан Пельц, Симеон Пельц, Сава Котар, Марія Пельц, Роман Колодійчук, Олександр Копчак, Тома Копчак, Михайло Палиця.

Курітъ

тільки українські

паперці і тутки

„КАЛИНИ“

Жадайте всюди

Тато, мама, сини і доночки
Всі тішаться, коли в хаті є

„Фортуні Нової“

цукорки й помадки.

Крамниця — Львів, вул. Руська 20.

Приєднайте нам хоч одного передплатника!

Відпусти й наші кооперативи

Наші кооперативи на відпустах повинні бути на переді. Я заважав, що на відпустах зробляють перекупки великих грошей на наших людях, бо наші люди люблять ходити по відпустах і останній гріш або яйце несе неодин там за дурницю.

До церкви декотрій не піде, тільки цілий день ходить поміж крами. У нас, в балигородській окрузі є таких відпустів до року щось аж шість, а саме: в Кальниці, Маві, Лопінці і празник в Балигороді. Отже наші люди лишають там великих грошей, які ідуть до чужих кишень. Тому наші кооперативи повинні бодай якусь частину з того використати. А навіть повинні стояти на переді.

Наше духовенство також не буде боронити нашим кооперативам продавати у ті речі свята. Наші кооперативи і приватні купці повинні над тим призадуматися і конечно з відпустів скористати, тільки треба відповідно до того приготуватися.

**Передплатник
«Нашого Лемка»
зі Стежниці к. Балигорода.**

ПОСМІХНІСЯ КАПКУ.

Не може відріжнити.

— Ей, Світ! Не задавайся з паничами з міста, бо з того зле може бути!

— Кої, я не годна відріжнити вночі, чи то міський, чи тутешній.

Любити.

Ксеня: Я дуже барз люблю чорнівих хлопців.

Василько: То іхай до Африки, там будеш знаменито жити.

Мода.

— Дай мі, Мошку, краватку синю, подібну до моїх очей.

— Ай вей, такого не є, але я годно вам дати таке червоне, подібне до вашого носа.

Дивні сні.

— Мой старій снілся минулій ночі, що вона видалася за мілюнера.

— Ти щасливий. Мой сниться таке в більшій день.

Листування

Вл. Т. Единак з Лугу: листа з 19. 9. одержали, доцільно піде, читанку треба рекламиувати; ми вислали всім нашим передплатникам, не знаємо, що сталося на пошті. Також не одержали ми 2 зл. на передплату. Всч. о. В. Ардана, просимо прислати відтінок (чек), будемо рекламиувати. П'ять читанок висилаємо на Вашу адресу. Просимо адресу Вашого Брати з Америки. Щиро дякуємо.

Вл. Василь Гриценяк: рекламиовані числа та книжечку послаємо.

Всіх, які не одержали Першої Лемківської Читанки з невідомих нам причин — просимо рекламиувати, бо запас вже не великий. Знов тих, яким забирає безправно поліція цю читанку, просимо про це нам донести, будемо доходити наших прав.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; четверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шапальти — за 1 мм. на 1-му шапальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..

Вл. Яртемець, Краків: передплату після шестивічного бажання зачислено по кінець 1. грудня 1935. Дмитрові Смолей, Завої, в. Риманів, якому висилаємо наш часопис.

Вл. Анна Оліяр, Америка: вислано після вікендів.

Вл. о. А. З. Гладишів: переслані 10. 8. ц. р. 1.80 зл., зачисляємо на передплату на перший піврок 1935 р., знова 2.50 зл., вислано після поручення.

Вл. о. О. В. Синів: передплатата вирівнана по кінець року — 19. 9. ч. кв. 2200 рівно передано 5 зл. на «Українську Бібліотеку».

Вл. П. Гоцко, Вислічок: вислали 1.80 зл. зачислено за читанку та передплату по кінець травня 1935 р.

Вл. Михайло Преца С.: 1.20 зл. зачислено Миколі Котіс з Посади Ясл. яко належить по кінець ц. р. Решта подадено як слід.

Вл. Грозик, Дора: передплату по кінець року одержали — числа від 1. 7. цр. вислано.

Вл. Марія Кульчицька, Нове Село прислава 1 зл. на повеня — щире Біг за плату!

Хв. Кооператива, Дудинці: часопис шлемо, ждемо на передплату.

Вл. Євдокія Калякува, Скрантон: просимо вічливо подати точну адресу п. Хованської, про яку згадано в письмі з 22. 8. цр.; ми не одержали листа з 2. 8., тільки з 22. 8. в 1 бол. для п. Д. Голода на передплату. На будуще просимо слати листи поручено, бо не знаємо, що дістеться зі звичайними посилками. За все широ дякуємо.

Вл. Теодор Длугош, Вуглівка та Вл. Михайло Хрунік з Ріпника: оба мають заплачену передплату по кінець 1935 р.; належність прислава Вл. А. Оліяр з Америки.

Вл. І. Стухляк, Поляни: часопис шлемо Вам точно, передплату одержали, як пишете 14. 5. — 1 зл. Неодержані числа просимо все рекламиувати на пошті. Які числа Вам бракус?

Вл. Др. К. Ц., Риманів: 3 зл. зачислено на передплату, знов другі 3 зл. за коміс, разом одержали 6 зл.

Хв. Виділ «С. Госп.» в Снітниці: просимо числати з пошти рекламацію за всі неодержані числа, подамо скаргу до Мін. П. і Т. Передплати. 3 зл. вислана 14. 7. цр., часопис точно вислаємо. Мусимо справу висвітлити; це вже останнє безправство, що якось лайдацька душа ищить часопис та наші передплатники поносять шкоду. А так не сміє бути, бо ми почту платимо. Картку задержуємо на доказ.

Дальші признання

Часопис «Рідна Школа» так висловився про «Першу Лемківську Читанку»:

Бібліотека „Нашого Лемка“ ч. 1. Перша лемківська читанка. Львів 1934. Накладом І. Тиктора.

Ціль цієї першої лемківської читанки означена в передмові до її читачів-лемків. Там сказано: прочитуйте її, розважуйте і розказуйте другим. Подавайте ту книжечку найближому братові й сестрі, нехай і вони вийдуть із царства темноти на ясну і просту дорогу національного освідомлення.

Тижневик «Неділя» докинув цих кілька цінних слів похвали:

Перша лемківська читанка. Львів 1934. Накладом Івана Тиктора. Бібліотека «Нашого Лемка» ч. 1. Стор. 64. з мапкою Лемківщини й кольоровою охапинкою Е. Коза-

ка. Ціна 60 сот.

Напразду корисна й історично вартісна книжечка для Лемківщини, що заслуговує на масове поширення.

Двотижн. «Гуцульське Слово» в Коломиї такими словами зустрів появу «Першої Лемківської Читанки»:

Перша лемківська Читанка 1934. — Книжка з різноманітним актуальним змістом. З цілого укладу видно, що складала її людина обдана наскрізь з життєвими потребами наших лемків, з їхніми психічними наставленнями й поглядами на світ.

Укладчикові читанки вдалося підібрати відповідну й правильну методу.

У читанці заличена карта розміщення лемків. Є там статті оповідного, наукового й повчаючого змісту, є віршики з поважною й веселою закраскою (Руданський), є байочки навіть з ілюстраціями, велелі «Куточки», а все те писане на перемінну то лемківським говором то гарною літературною мовою.

Так і треба, хай наш лемко поволі переходить та привикає до загально української мови, хай її поволі опановує та вчиться її розвідміти.

Побажати б тільки, щоб таких читанок подати як найбільше в руки лемкові. При цій нагоді не завадить теж піднести побажання, щоби вже вкні і наші гуцули діжалися появи подібної читанки. **I. Дробенко**

Уживаймо лише
**знаменитої
цикорії „Луна“**
і здорової
**підмінки
кави,, Пражінь“**

виробів української кооперативної фабрики
„Суспільний Промисл“ у Львові

Неотримані числа «Нашого Лемка», рекламиуйте. Рекламація вільна від поштової оплати.

Платили у Львові, дні 20. 9. 1934.
ГРОШІ.

1 долар ам.	5·15 —
1 „ канад.	5·15
1 мільрейс браз.	0·50
100 чеських корон	21·60—
100 фр. франків	34·80 35·
1 шіл. марка	1·98
Вика чорна	10·50
Лубіц синій	7·50
Конюшина	150·
Макух лінняний	18·
Грис житний	7·
Грис пшеничний	7·

Цінник оголошень: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; четверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шапальти — за 1 мм. на 1-му шапальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..